

Štev. 3.

V Ljubljani, meseca marca 1922.

Leto XXIII.

Pomladna želja neodrešenih bratov.

Pomlad, ti zlata pomlad,
priplula s sapico lahko
sinoči si v našo deželo ...
Poljubila trate si nežno,
in tisoč cvetk je vzcvetelo
in tisoč čašic prebujnih
opojno je zadehtelo ...

Prispela si v mračne gozdove,
objela si temne vrhove.
Skrivnostno je zašumelo
in v hipu, v hipu je vse
zbudilo se, ozelenelo ...

Pobožala gnezda si mala:
drobnih pevčic krdelo
tebi je, solnčna pomlad,
sladkih pesemc zapelo ...

Glej, jasna in krasna pomlad,
čuj, dolgo večnost je celo
srce naše po tebi,
po solncu že koprnelo ...
Pridi še v srca, pomlad,
da bo nam še tukaj veselo
in tiho in tajno čez noč
življenje se novo začelo! ...
Ti naša zlata pomlad,
daj solnca in žarkov in nad,
da bo kot v maju in v raju
nam upanje zopet vzcvetelo!

Anica.